

A la contra ▶ Entrevista

ERIC GRAS
egras@epmediterraneo.com
CASTELLÓ

Alberto Conejero és un dels grans dramaturgs espanyols de l'actualitat. Aquest mes de gener es representen a la província de Castelló dues de les seues obres, en el Paranimf de l'UJI i al Palau de Congressos de Peníscola.

– La dramaturgia, com tot art, naix d'una necessitat per expressar-se i reflexionar sobre la nostra pròpia condició humana. No sé si estaràs d'acord amb aquesta afirmació, d'aquí ve que et preguntí què és per a tu el teatre i, també, quan vas saber que anaves a dedicar-te a ell.

– El teatre és sempre un nosaltres, una casa comuna; no es pot fer teatre sol i tampoc tot sol. En aquest sentit, el teatre és la meua forma d'enclavar-me al món. Vaig reconèixer la vocació ja d'adolescent, però el primer gest per a convertir-la en el meu ofici va ser matricular-me en la Real Escuela Superior de Arte Dramático de Madrid en acabar l'institut.

– Diria que el teu nom ja fa temps ha deixat de ser «una promesa» per a convertir-se en «una realitat» del teatre nacional. Formes part d'un nodrit grup d'autors que, en un cert sentit, han renovat l'escena. Com ha estat aquest procés de consolidació?

– Podria donar-te tan sols uns pocs noms de companyes i companys que actualment tinguin la certesa que podrien estrenar si aquest fos el seu desig; els altres lluitem per fer realitat cada nou projecte. Jo vaig produir *La geometria del trigo* i vaig coproduir *Paloma negra*, dipositant en cada cas els meus estalvis. Ho explico sabent que he estat i soc un afortunat, que porto estrenant amb regularitat gairebé una dècada, però no m'atreveria a parlar de consolidació...

– No sé si és molt freqüent que dues obres d'un mateix autor vagin a representar-se gairebé de manera simultània en una mateixa província. En el teu cas, aquest 28 de gener el Paranimf de la Universitat Jaume I acollirà la posada en escena de la teua versió de 'Frankenstein', i el dia 29, al Palau de Congressos de Peníscola es representa 'Los días de la nieve'. Sé que no és fàcil respondre, però què suposa per a tu aquest fet, és a dir, que dos dels teus textos «revisquin» en un marc geogràfic comú i seguit l'un de l'altre.

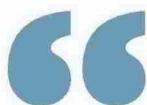
– Poden passar molts mesos sense cap funció i de sobte es formen aquestes casualitats. Celebre aquesta casualitat amb propostes tan diferents: en la primera participo com a dramaturg i en la segona com a autor...

– Què vas trobar en l'obra de Mary

Alberto Conejero

«El teatre és sempre un nosaltres»

SERGIO PARRA

Celebre la casualitat que dues obres meues es representen a Castelló, una com a dramaturg i l'altra com a autor»

Shelley pera voler fer una nova versió d'aquesta?

– És una novel·la prodigiosa, infinita. Tants temes aquí! Particularment m'interessa molt la indagació de Shelley sobre la responsabilitat ètica de l'ésser humà en un món amb un Déu absent, la figura del pare absent i la desmesura poètica de qualsevol vocació, en aquest cas la científica.

– I d'un clàssic que podríem dir que és universal, com 'Frankenstein', ens trasladem a una cosa molt més pròxima, a la poesia de Miguel Hernández, present en la teua obra 'Los días de la nieve'. Quin va ser l'origen d'aquesta obra, què et va inspirar?

– És un projecte que naix del desig compartit per Rosario Pardo, Chema del Barco, la Diputació de Jaén i jo mateix d'avivar, fer present teatral, la figura de Josefina Manresa, de Jaén com tots els esmentats. Les memòries de la mateixa Josefina configuren el nucli central de la proposta, al costat de fragments de l'epistolari amb Hernández i alguns dels seus poemes.

– Sense voler semblar pessimista, sí que crec que és un fet que l'àmbit cultural sol passar sempre a un segon pla en les agendes polítiques i socials, quan en aquests temps tan estranys de pandèmia i confinament s'ha demostrat que és una veritable «cura». Com has viscut aquest període? Creus que es valoren realment les arts i les lletres?

– Crec que encara no tenim la distància que ens permeti comprendre el que la pandèmia ha revelat del que ja érem i com està preparant el que serem. En tota aquesta penombra, la cultura ha estat una xarxa que ens ha permès no caure encara més. Parlem molt poc de l'educació pública, del desmantellament progressiu de les Humanitats en tots els seus itineraris, de com resisteix encara els intents de despullar-la de tot humanisme.

– Impossible no preguntar-te per aquelles obres i/o autors que t'hagin marcat d'alguna manera, dels quals t'hagis nodrit més. Quins són?

– Eurípides, Sarah Kane, Mouawad, Mayorga, Liddell, Sondheim, Koltès, Txékhov, Shakespeare, Lorca... i moltíssims més.

– Què es necessita per a escriure una bona obra teatral, sigui del gènere que sigui? Quins diries que són les principals claus perquè un text que cobri vida sobre l'escena pugui marcar un abans i un després en la vida de l'espectador?

– Això és un misteri i, per tant, imprevisible. Jo crec que l'important és que sigui realment important, valuós, necessari per a tu; que escrigues des del desig de fer aparèixer alguna cosa que necessites que existeixi i que només pot revelar-se a través de la teua escriptura. Cada autor de teatre és, en certa manera, el primer espectador de les seues obres. Si per a tu és important, ho serà també per a altres persones.

– Per a finalitzar, estàs immers en algun nou projecte? Si és així, en quins aspectes incideixes? Quina és la seva raó de ser?

– El 17 de febrer estreno al costat de Sergi Torrecilla i Xavier Bobés *El mar: visión de unos niños que no lo han visto nunca* en el Teatre Nacional de Catalunya; estic amb el llibret d'una òpera i amb els textos per a un solo de dansa. I la direcció per tercer any consecutiu del Festival de Otoño de la Comunitat de Madrid, que enguany aconseguirà les quaranta edicions... =